

ליל שבת קודש פרשת פנחס ה'תשנ"ט

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ע"ט, המדבר מהתגלות משיח, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על כמה נקודות בתורה זו של רביז"ל), הנה הכלל, שצריך כל אדם לראות שמצדו לא יהיה עיכוב משיחא, דהיינו לעשות תשובה שלמה ולתקן מעשיו, ובכל צדיק וצדיק, מי שהוא צדיק באמת, יש בו התגלות משיח, ואף-על-פי שאין בו התגלות משיח, יש בו מדה של משיח, שהוא בחינת משה, כמו שכתוב בזוהר הקדוש (בראשית דף כה:): 'משיח דא משה', כמו שאפרש, כי משה מסר נפשו בעד ישראל, כי ידע שפלותו באמת, וידע חשיבות וגדלות ישראל, כמו שכתוב (במדבר י"ב): "והאיש משה ענו מאד מכל האדם", ומחמת זה מסר נפשו וחיותו בעדם לכן מי שהוא צדיק באמת, וידע שפלותו, ויכיר חשיבות ישראל, יכול למסר את נפשו בעדם וכו'.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה כל אחד ואחד מישראל צריך לראות שמצדו לא יהיה עיכוב לביאת המשיח, היינו שיעשה תשובה ויתקן כל מעשיו עד שמצדו כבר יהיה הגואל צדק מוכן לבא, ועיקר התגלות משיח הוא על ידי צדיקי הדור, כי כל צדיק אמיתי יש בו התגלות של משיח, כי צדיק אמיתי כבר קידש וטוהר את עצמו מכל חיזו דהאי עלמא לגמרי, ואין לפני מראה עיניו רק אמתת מציאותו יתברך, והוא מוסר נפשו כל ימיו להכניס את זה בכל הבריות כולם, כי צדיק אמיתי הוא עניו שפל וסבלן באמת, וכל מחשבתו הוא רק להכניס ידיעת אמתת מציאותו יתברך בתוך כל הבריות, וכמו שעשה משה רבינו, שמסר נפשו בכל מיני אופנים שבעולם לקרב את נשמות ישראל אליו יתברך, ולא הסתכל על עצמו כלל, ובשעה שאמר הקדוש ברוך הוא, (שמות ל"ב) ועתה הניחה לי ויחר אפי בהם ואכלם ואעשה אותך לגוי גדול וגו' אמר משה רבינו, (שם) מחני נא מספרך אשר כתבת, שתמחה אותי ולא את נשמות ישראל, וכמו דאיתא במדרש (דברים רבה פרשה ז' סי' י') שאמר משה לפני הקדוש ברוך הוא, ימות משה ומאה כיוצא בו ולא תנזק צפורנו של אחד מישראל, כי זה נקרא צדיק ומנהיג אמיתי, מי שאוהב כל נשמות ישראל ביחד, ואינו עושה שום הפליות ופירודים ביניהם, כי רצונו וחפצו לקרב כל נשמות ישראל

אליו יתברך, בלי שום יוצא מן הכלל, וזה נקרא ענוותן באמת, שאינו מסתכל על עצמו רק על טובות ישראל, ולכן כל צדיק אמיתי מצד עצמו ראוי להיות משיח, אבל כל זמן שאינו מקבל כח ורשות מלמעלה להוציא נשמות ישראל מן הגלות, אינו יכול לעשות כן, אבל כל אחד ואחד מישראל צריך לראות שמצדו לא יהיה עיכוב לביאת המשיח, היינו שמצדו לא יהיה שום מונע ומעכב להתגלות הצדיק בעולם, רק אדרבה ימסור נפשו בכל מיני אופנים לגלות ולפרסם את שם הצדיק האמת בעולם, ולקדש את שמו ברבים, כי על ידי זה מקרב את הגאולה ממש, ובכל מקום שרואה איזה זיזול או חילול לשם הצדיק האמת בעולם, ראוי לו לקנאות על זה ולתקן מה שיכול לתקן, כי על כל אחד מוטל חוב זה, שמצדו לא יהיה איזה עיכוב להתגלות משיח בעולם, וכל מה שמגלה ומפרסם את שם הצדיק בעולם, כן הוא מקרב את הגאולה.

והנה מבואר בסוף תורה זו של רביז"ל, שעל-ידי-זה שזוכין לראות שפלותו באמת, על-ידי-זה אין שום אדם יכול להוציא ולדחותו ממקומו, דהיינו לקפח פרנסתו חס ושלום, כי מאחר שהוא עניו ושפל באמת, הוא בבחינת אין, ואינו תחת המקום כלל, על כן בודאי אין יכולין לדחותו ממקומו, וזהו: "שבו איש תחתיו אל יצא איש ממקומו", היינו על-ידי שזוכין לשפלות, שזהו בחינת "שבו איש תחתיו", שמחזיק עצמו תמיד בשפלות למטה תחת מקומו ומדרגתו כנ"ל, על-ידי-זה "אל יצא איש ממקומו" כי שום אדם לא יוכל להוציא ממקומו, דהיינו לדחותו מפרנסתו חס ושלום כנ"ל, וזה שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה (סנהדרין פ"א): 'כל היורד לאמנות חברו כאלו בא על אשת איש' וכו', כי מאחר שיורד לאמנות חברו, ורוצה לדחות חברו ממקומו ומפרנסתו, נמצא שהוא רוצה לפגם בחינת שפלות הנ"ל, בחינת: "שבו איש תחתיו" וכו' כנ"ל, ועל כן הוא 'כאלו בא על אשת איש' כי אש"ת ראשי-תבות ש'בו א'יש ת'חתיו, היינו שפונם בבחינת ענוה ושפלות, שהוא בחינת 'שבו איש תחתיו', שעל-ידי-זה 'אל יצא איש ממקומו' כנ"ל, עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש ג"י, כי הנה מי שזוכה למדת השפלות והענוות באמת, אותו לא יכולין לדחותו מפרנסתו כלל, כי הוא בטל ומבוטל באין סוף ברוך הוא לגמרי, ויודע שכל השפעתו תלוי אך ורק בידו יתברך, ולכן אין יכולין לקפח פרנסתו כלל, כי מי שדבוק באור האמונה הקדושה, ויודע שכל פרומה ופרומה מושגת בהשגחה עליונה, לעולם לא חסר לו שום דבר כלל, ותמיד מזדמן לו השם יתברך כל הצטרכותו, לא כן מי שהוא בעל גאווה, ונדמה לו שמגיע לו הכל, תמיד חסר לו

הרבה, ואף פעם אינו שבע במה שיש לו, ולכן חומד את של אחרים, והוא סימן שהוא פגום בברית רחמנא ליצלן, שחומד גם אשת חבירו רחמנא ליצלן, וכמו שכתוב (משלי ו) ואשת איש נפש יקרה תצוד, ולכן כשרואים בעל גאווה ועז פנים, שמתחצף נגד צדיקים ויראים וכשרים שבדור, צריכין לדעת שהאיש הזה פגום מאד בברית רחמנא ליצלן, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (תענית ז): כל אדם שיש לו עזות בידוע שנכשל בעבירה וכו' ובאשת איש, כי לא יתכן שיתחצף אדם נגד יראים וכשרים שבדור, אם לא שקלקל מוחו ונפגם בריתו רחמנא ליצלן, ולכן אשרי מי שמכניס בעצמו מדת העניויות והשפלות באמת, ומשפיל ומכניע עצמו בפני צדיקי אמת שבדור, כי אז יהיה לו חלק בגאולה העתידה ובהתגלות משיח צדיקנו בעולם, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה מצינו בפרשת השבוע את מה שקינא פנחס על מעשה זמרי שהיה מעשה ניאוף רחמנא ליצלן, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (סנהדרין פ"ב) ראה מעשה ונזכר הלכה, כל הבעל ארמית קנאין פוגעין בו, ויש להבין למה פנחס דייקא זכה לזה יותר משאר כל ישראל? אבל על פי דברי רבינו"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי הנה חכמינו הקדושים אומרים (זוהר תשא ק"צ) פנחס זה אליהו, ואליהו הנביא יבא לבשר את הגאולה לפני ביאת המשיח, וכמו שכתב (מלאכי ג) הנה אנכי שולח לכם את אליהו הנביא לפני בא יום ה' הגדול והנורא, כי הוא יעשה שלום בעולם, ויאחד כל הבריות כולם אליו יתברך, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (ערוכות פרק ח) אין אליהו בא לא לרחק ולא לקרב, אלא לעשות שלום בעולם, ולכן מחמת שכל עסקו של אליהו, להכין העולם לקראת ביאת משיח צדיקינו, הרי הוא עסוק ביותר שלא יהיה עיכוב לביאת המשיח מצד הבריות, ולכן פנחס שהוא אליהו בוודאי מקנא על זה ביותר, כי על פגם תאות ניאוף משיח מקנא מאד, ואפילו ריח של ניאוף אינו יכול לסבול (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ל"ב), ומיד שראה את זמרי שמתחצף נגד הצדיק הדור שהוא משה רבינו, וכמו שאיתא בגמרא (סנהדרין דף פב:) תפשה בבלוריתה, והביאה אצל משה, אמר לו: בן עמרם! זו אסורה או מותרת? ואם תאמר אסורה - בת יתרו מי התירה לך?, הרי שהתחצף מאד נגד הצדיק הדור שהוא משה משיח, והוא הגואל ראשון, והוא יהיה הגואל אחרון, בבחינת (קהלת א') מ'ה ש'היה ה'וא שיהיה, ראשי תיבות משה כמובא בתיקונים (תיקון ס"ט), מיד הוא קינא על זה, כי הרי מעכב את התגלות משיח בעולם שהוא התגלות הצדיק, ולכן גילה ופירסם לכולם את מעשיו הגרועים, כי כשאחד מתחצף נגד הצדיק האמת, סימן שהוא שקוע בתאות ניאוף רחמנא ליצלן, ולכן הבין פנחס שהוא בעצמו פגום מאד בתאווה זו, ונכנס אחריהם

ודקר אותם והוציא אותם לגלות קלונם ברבים, ולכן בוודאי ראוי פנחס לזה ביותר, כי הוא בחינת אליהו המכין את העולם לקראת ביאת משיח צדקינו, והשם יתברך יזיכנו להיות מקורבים לצדיקי אמת באמת, ולגלות ולפרסם לימודם הטוב בכל העולם כולו, עדי נוכח להתגלות משיח צדקינו, שיתקן העולם במלכות שדי במהרה בימינו אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת פנחס ה'תשנ"ט

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בספורי מעשיות של רביז"ל במעשה מבערגיר ועני דף ר"ח עיין שם.

פעם אחת באתה אשת העני אצלו, ואמר לה דעתו, שרצונו להשתדך עמה, ואפשר בזה יתקים החלום כנ"ל, השיבה לו: גם אני חשבתני זאת בדעתני, אך לא היה לי העזה לדבר מזה, שאני אשתדך עמכם, אך אם אתם רוצים בודאי אני מוכן, ולא אמנע מכם, כי כבר נשבעתי, שכל טובי והצלחתי לא ימנע מכם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל ממשיך לספר, פעם אחת באתה אשת העני אצלו, ואמר לה דעתו, שרצונו להשתדך עמה, ואפשר בזה יתקים החלום כנ"ל, השיבה לו: גם אני חשבתני זאת בדעתני, אך לא היה לי העזה לדבר מזה, שאני אשתדך עמכם, אך אם אתם רוצים בודאי אני מוכן, ולא אמנע מכם, כי כבר נשבעתי, שכל טובי והצלחתי לא ימנע מכם, כי המדה הכי יקרה בכל המדות טובות הוא מדת הכרת הטוב, שיכיר אדם טובה למי שעשה לו פעם טובה, ולא ישכח אף פעם את הטובה שעשה לו, וכל מה שאדם מכניס בעצמו מדת הכרת הטוב, כן מתחיל להכיר טובה להקדוש ברוך הוא, הגומל עמו טובות בכל עת ובכל רגע, שזהו בוודאי שלימות מדת הכרת הטוב, להכיר טובה להקדוש ברוך

הוא, שהוא מקור כל הטובות, ורואים בני אדם מזלזלין מאד במדת הכרת הטוב, ודייקא למי שעשה להם טובות נוראות, והציל את חייהם ממש, הם מזלזלים בו מאד, ולא עוד אלא אחר כך נתהפכין עליו לאויב, ורודפין אותו, וגומלין עמו רק רעה, והצדיקים אמיתיים אינם מסתכלים על כל זה כלל, וממשיכים לעשות טובות עם כל הבריות כולם, ולא איכפת להם מה שמקבלים חזרה, כי הם הולכין בדרכיו יתברך, שגם הוא יתברך גומל טובות לכל הבריות כולם, ואף על פי כן מועטין הם מאד שמכירין טובה אליו יתברך, כי באמת ראוי לנו להודות ולהלל לשמו יתברך תמיד בכל יום ובכל עת ובכל רגע, על כל הטובות שעושה עמנו בכל פסיעה ופסיעה, בבחינת מה שאמרו חכמינו הקדושים (בראשית רבה פרשה י"ד ס"ו ט') כל הנשמה תהלל יה, על כל נשימה ונשימה תהלל יה, כי כל נשימה שהקדוש ברוך הוא נותן לנו הוא מתנת חנם ממש, ובפרט כשאדם זוכה שהוא בריא, ואשתו בריאה, והילדים בריאים, הוא בוודאי צריך להכיר טובה להקדוש ברוך הוא בכל לבבו נפשו ומאודו, ואף על פי כן רואים בני אדם מזלזלים בזה מאד, ואינם מכירים טובה להקדוש ברוך הוא, וגם בין אדם לחבירו אינם מכירים טובה למי שעשה להם טובות, ודייקא על הצדיק שהוציא אותו משאול תחתית ממש, וירד אל מקום טינופו וליכלוכו, והוציא אותו משם, ורחץ אותו והלביש אותו בבגדים נקיים ויפים, דייקא על הצדיק הזה מתחיל לדבר כל דבר אסור, ומבזה את שמו, ואומר שיש אצלו ריח רע חס ושלום, ושוכח שזה הריח רע שלו, מכל המעשים רעים שלו, שהצדיק הוריד את עצמו אליו, וליכלך את עצמו עם הטינוף שלו רחמנא ליצלן, ועכשיו יש לו חציפות לומר שיש אצלו ריח רע, ובאמת הצדיק אינו מסתכל על כל זה כלל, ובזכות זה הוא מקבל שכל גדול בעבודת השם יתברך, וכדברי רבינו"ל (ספר המדות אות דעת ס"ו ל"ג) מי שמשלמין לו רעה תחת טובה, הקדוש-ברוך-הוא מרחם עליו ונותן לו שכל גדול בעבודת הבורא, אבל מדת כפויי טובה היא מדה מגונה וגרועה מאד, וצריכין לעבוד הרבה לינצל ממנה, ותמיד יכיר טובה לכל מי שעשה לו פעם טובה, וביותר להכיר טובה אליו יתברך שעושה עמנו טובות בכל עת ורגע, והקדוש ברוך הוא יזכה אותנו לקנות בעצמינו את מדת הכרת הטוב, ונכיר טובה אליו יתברך ולצדיקים אמיתיים, עדי נזכה לשוב בתשובה שלימה לפניו יתברך ולהכלל בו יתברך, לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת פנחס ה'תשנ"ט

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעוויץ, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' קל"ג, המדבר מהתגלות אור הצדיקים, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, כתיב (משלי ד') ואורה צדיקים כאור נגה הולך ואור עד נכון היום, כי השמש בעצמה מאירה במקומה בשוה בתחלת היום ובאמצע היום, רק המניעה הוא מחמת הארץ המפסקת בין בני אדם ובין השמש, על כן אין האור מתפשט כל כך בתחילת היום רק מקצת מקצת, עד שנתפשט על הארץ, כן הצדיק הוא בעצמו מאיר תמיד, רק המניעה מחמת המקבלים, והמניעה הוא מחמת הארץ המפסקת, הינו העולם הזה, כי בני אדם משוקעים בעולם הזה, ועל כן אינם יכולים לקבל אור הצדיק.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה אור הצדיק נמשל לאור השמש, כי מוח הצדיק מאיר לו בכל דרכיו כמו השמש בצהרים, כי כשאדם זוכה להסתכל על החכמה והשכל שיש בכל דבר, אזי מוחו מאיר לו בכל דרכיו כמו השמש (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' א'), ומיד שמאיר מוח האדם, והוא דבוק בו יתברך בדביקות אמיתי, אזי הוא נתהפך לחתיכת אור, והוא בעצמו מאיר באור גדול מאד לכל מי שזוכה להתקרב אליו, אבל אורו הוא בדיוק כמו אור השמש, שלא מגיע אורה בשוה בכל מקום ובכל זמן, כי הכל תלוי כפי המקבלים, היינו השמש בעצמה בוודאי מאירה תמיד בלי הפסק, ואצלה אין שינוי כלל, רק כל השינויים הם כפי המקבלים, איפה הם עומדים בכדור הארץ, ואיך הארץ מפסיק בינם לבין השמש, כי אלו שקרובים אל השמש מקבלים את אורה בשלימות, אבל אלו שרחוקים ממנה, ונמצאים בצד אחר של כדור העולם, אינם מקבלים אורה כלל, אדרבה אצלם חשוך לגמרי, נמצא שהכל תלוי כפי המקבלים, וכן הוא בדיוק עם אור הצדיק, שבוודאי אור הצדיק מאיר מאד בכל עת ובכל זמן בלי הפסק רגע, ומי שזוכה להתקרב אליו באמת, אזי רואה ומרגיש אור נערב ונפלא מאד, וכל חייו מלאים אור מעוצם אורו של הצדיק, אבל אלו הרחוקים ממנו, ומכל שכן אלו שחולקים עליו ומבזים אותו חס ושלום, בוודאי אליהם לא מגיע שום אור כלל, אדרבה, הכל חשוך ואפל להם, ונדמה להם שאי אפשר לראות אור כלל, אבל באמת כל החסרון הוא רק מצדם, שהם מונעים את האור מלהגיע אליהם, כי הם משוקעים בגשמיות הארץ, והעוביות והגשמיות

עושה צל והפסק בינם לבין הצדיק, ואם היו מסירים את המונע והמעכב, היה מתגלה לפניהם אור נורא ונפלא מאד.

ונותן רביז"ל משל על זה, אך הוא כמשל המובא, כמו מטבע קטנה אם תחזיק אותה נגד עיניך, ימנע מלראות הר גדול, אף-על-פי שההר גדול אלפים פעמים כמו המטבע הקטנה, אך מחמת שהמטבע עומדת נגד עיניו, על-כן חוצצת בפני ראית העינים, עד שאינו רואה הדבר הגדול ממנו כמה פעמים, כן כשמגיע ובא אל העולם הזה, נשאר שקוע שם בהבלי עולם, ונדמה לו שאין טוב מזה, והעולם הזה הקטן והמעט, מונע אותו מלראות אור גדול ומופלג של התורה, שהוא גדול כמה אלפים פעמים כנגדו כנ"ל, והוא ממש משל השמש, שהארץ מפסקת מלראות אור גדול של השמש, אף שהשמש גדול כמה פעמים כמו הארץ, והוא כמשל הנ"ל כמובא.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה מגודל אור התורה ואור הצדיקים, היה לכאורה ראוי ששום דבר שבעולם לא יסתיר את אורם כלל, ואם כן איך יתכן שיהיה אורם נסתר ונעלם כל כך? אבל הוא כמשל ההר הגדול שעומד לפני עיני האדם, שלכאורה שום דבר שבעולם לא היה ראוי להסתיר אותו מן האדם, ואף על פי כן אם ישם אדם מטבע קטנה על עיניו, כבר לא יראה את ההר כלל, הרי דבר קטן מאד, כמו מטבע קטנה, יכול להסתיר הר גדול כזה, וכן הוא בענין אור התורה ואור הצדיק, שאם האדם ישם הפסק קטן סמוך וקרוב לעיניו, הרי כבר לא יראה את האור שלהם כלל, ורביז"ל תופס משל של "מטבע קטנה" דייקא, כי על פי רוב עיקר המונע והמעכב שעומד לפני עיני האדם הוא תאוות ממון, להשיג את ה"מטבע קטנה", ובזה הוא עסוק כל היום וכל הלילה, וכבר אי אפשר לו לראות את אור התורה ואור הצדיק, כי התאוה והחמדה אל הממון כל כך חזקה, עד שכל מוחו של האדם תפוס ועסוק בזה, ואין לו זמן לחפש את אור התורה ואור הצדיק, וככל שעינו מכוון אל השגת הכסף והממון, ואינו מסתכל על התכלית, להכניס בתוכו אור הצדיק, כך נשאר בחושך ונדמה לו שכל העולם מלא חושך, בשעה שהחושך רק תלוי בו, ואם היה מסיר משם את המניעה והמעכב היה מתגלה לפניו אור גדול מאד.

וממשיך רביז"ל, וזהו: "וארח צדיקים כאור נגה", 'כאור נגה' ממש כמו השמש שמאירה תמיד, רק שהמניעה מחמת הארץ המפסקת כנ"ל, אף שהארץ קטנה נגד השמש וכמשל הנ"ל, כן הצדיקים מאירים תמיד, רק שהארץ היינו העולם

הזה מפסיק מלראות אור הגדול שלהם, ואף שאורם גדול מאד, והעולם הזה בלו בכלל הוא קטן ופחות מאד נגד אורם הגדול, עם כל זה הוא מפסיק ומונע מלראות אורם, כמשל המטבע הנ"ל, וכל זה מחמת שהעולם עומד בפני עיניו וחוצץ בפניו, עד שאינו יכול לראות אור התורה והצדיקים הגדול ממנו אלפים פעמים, אבל אם יסלק המפסיק הקטן מנגד עיניו, דהינו שיטה עיניו מן העולם, ולא יסתכל על העולם, רק ידים ראשו ויגביה עיניו ויסתכל למעלה מן העולם המפסיק וחוצץ, אזי יזכה לראות אור הגדול והמפלג של התורה והצדיקים, כי באמת אורם גדול אלפים ורבבות פעמים מכל העולם הזה והכליו כנ"ל, רק שהעולם הזה עומד לפני עיניו, ואינו מניח אותו כלל להטות עיניו להסתכל למעלה על אור התורה והצדיקים, כמשל המטבע הקטנה הנ"ל ממש, העומדת בפני העינים ומפסקת מלראות הר גדול וכו' כנ"ל, אבל בקל יוכל לסלק המטבע מנגד עיניו, ותיכף יראה החר הגדול ממנו, כמו כן ממש לעיני העולם והתורה, שבהעברה בעלמא, יכול להעביר העולם מנגד עיניו, ואז יזכה לראות אור הגדול של התורה והצדיקים, שמאירין בכל העולמות כלם באור גדול מאד.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה רביז"ל מגלה לנו כאן גילוי נפלא, שבאמת הוא ביד האדם בניקל, להעביר את המונע והמעכב מלפני עיניו, ולראות את האור הגדול של הצדיק, כי הבחירה ביד האדם תמיד, ואם האדם יבחר לסלק את דעתו וחכמתו הפגומה, ולציית לדברי הצדיק, בוודאי יזכה לראות אורו הגדול, ולהאיר ימי חייו באור אלקותו יתברך, כי העיקר בהתקרבות אל הצדיק הוא לבטל את דעתו אל הצדיק, ולדעת שהוא בעצמו אינו יודע כלום, רק כל מה ששומע מפי הצדיק יקיים בתמימות ובפשיטות גמורה, ולא יסיר מדבריו ימין ושמאל, ואז בוודאי הצדיק יוליך אותו בדרך האמת והנכון להתקרב אליו יתברך, ויתחיל לראות אור גדול בימי חייו, אבל אם לא יהיה לו שכל, ויבחר ללכת אחר חכמתו ושכלו המדומית, אזי ישאר בחושך, ויהיו חייו מר ומרורים מאד רחמנא ליצלן, ולכן העיקר שיכיר אדם את מקומו היטיב, ויבין איך שהוא נתון בחושך גדול מאד, ודעתו ושכלו פגומים עד מאד, ורק על ידי הצדיק יש לו תקוה טובה לצאת מן החושך שלו, ואז ישתדל בכל כוחו להסיר את ה"מטבע הקטנה" מעל עיניו, ולא יעשה ישות ומציאות מרדיפה אחר הממון, רק יהיה עיקר רדיפתו והשתדלותו אחר תורה ועבודת השם יתברך, ואז יתחיל להבין את עוצם מעלת הצדיק ואורו הגדול, וידביק עצמו אליו בכל נימי נפשו, ויזכה לרב טוב הגנוז והצפון על ידו.

ומסיים רביז"ל, וכן שמעתי בשם הבעל-שם-טוב, שאמר אוי ואבוי, כי העולם מלא מאורות וסודות נפלאים ונוראים, והיד הקטנה עומדת בפני העינים, ומעכבת מלראות אורות גדולים, עד כאן לשון רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש ג"י, שבמילין אלו של רביז"ל בשם הבעל שם טוב הקדוש זי"ע, גנוזים סודות הרבה, כי באמת כל העולם כולו הוא עצם גילוי אלקותו יתברך, ואין שום מציאות בלעדו יתברך כלל, כי הכל הוא אלקות, ואלקות הוא הכל, ולכן באמת כל פרט ופרט של הבריאה מלא אורות וסודות נפלאים ונוראים, ואם היה האדם פותח את עיניו ומסתכל בעין האמת, בוודאי היה רואה דברים נפלאים מאד, ובפרט על ידי התקרבותו אל הצדיק, כשמבטל את דעתו ושכלו לגמרי אל הצדיק, על ידי זה נפתחים עיניו ורואה דברים עליונים ונוראים מאד, אבל אוי ואבוי ש"היד הקטנה" עומדת בפני העינים, ומעכבת מלראות אורות אלו, ופעם פירש אחד מאנ"ש את ענין "היד הקטנה", שהוא מרמוז על קליפת הליצנות, שאדם עושה תנועה קטנה עם היד שלו בדרך ביטול, ובזה סותר ומבטל כל הגילוי אלקות שגילה הצדיק בעולם, כי הנה יכולין לשבת אצל הצדיק, ולשמוע ממנו דברי אלקים חיים של ביטול הבחירה ממש, והנה בא איזה לץ וכן בליעל, ועושה תנועה קטנה עם היד שלו בדרך ביטול, כאילו הצדיק לא אמר כלום, ובזה קירר את האדם לגמרי מכל התלהבותו, וגורם לו לברוח מן הצדיק, וכבר אינו זוכה לראות שום אור כלל, וזה דבר פלא מאד, איך "היד הקטנה" יכול להסתיר אור נורא ונפלא כזה, אבל זה עוצם פגם קליפת הליצנות, שיש לה כח לבטל ולהסתיר את אור עולם האצילות ממש, שהנה האדם מתלהב מאד להתקרב אל הצדיק, ולהיות איש כשר באמת, והנה לץ אחד יכול לקרר אותו ולהפיל אותו בשאול תחתית רחמנא ליצלן, וכך היה בכל הדורות, שבכל פעם שנתגלה איזה צדיק אמיתי בעולם, שהיה לו הכח להאיר בכל נשמות ישראל אור אלקותו יתברך, הנה קם כנגדו איזה לץ וכן בליעל, לעשות ממנו ליצנות, ולרחק את הבריות מלהתקרב אל אורו הגדול, ומי לנו גדול מדוד המלך עליו השלום, שהוריש לנו את ספר תהלים, שנתחבר ברוח הקודש כזה, עד שכל אחד ואחד מישראל יכול למצוא את עצמו בספר תהלים, ולשפוך את כל נפשו לפניו יתברך על ידו, ואף על פי כן אומרים חכמינו הקדושים (ירושלמי מועד קטן פרק ג' הלכה ז') אין דור שאין בו ליצנים, ומה היו פריצי הדור עושין, היו מהלכין אצל חלונותיו של דוד ואומרים, אימתי יבנה בית המקדש? אימתי בית יי' נלך? והוא אומר, אף על פי שהן מתכוונין להכעיסני, יבוא עלי שאני שמח בליבן, שמחתי באומרים לי בית יי' נלך, וכן אומרים חכמינו הקדושים (סנהדרין דף קו:), שהיו אומרים לו: דוד, הבא על אשת איש מיתתו במה? וכוונתם היה לצער אותו על

מעשה של בת שבע, והיה רוד עונה להם: הבא על אשת איש - מיתתו בחנק, ויש לו חלק לעולם הבא, אבל המלכין פני חבירו ברכים - אין לו חלק לעולם הבא, הרי שרוד המלך סבל מליצנים ורשעים כאלו כל ימי חייו, ואף על פי כן תמיד ברח אליו יתברך בתפילה והתבודדות, ושר לפניו יתברך שירות ותשבחות, ועל ידי זה זכה למה שזכה, והוריש לכל נשמות ישראל ספר תהלים שהוא ישועתן של ישראל בכל הדורות, ולכן אשרי מי שנוהר מאד לא להכשל ב"יד הקמנה" של ליצני הדור, ואינו שם לב לדבריהם כלל, רק משתדל בכל כוחו לשמוע אל דברי הצדיקים ולראות את אורם הגדול, כי אז בוודאי יעזרו לו מן השמים להתקרב אל הצדיקי אמת שבדור, ולהיות מקושר אליהם באמת, עד שימשיך על עצמו אורם הנורא והנשגב, ויאיר על נפשו אור אלוקותו יתברך באמת, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה מצינו בפרשת השבוע את קנאת פנחס הצדיק על מעשה זמרי, ועצר את המגיפה מעל בני ישראל על דבר פעור, והנה זמרי פגם בכבוד הצדיק שהוא משה רבינו עליו השלום, וכמבואר בגמרא (סנהדרין פ"ב.) שבא בחציפות לפני משה רבינו ותפס את כזבי בבלוריתה, ושאל, זו מותרת או אסורה, ואם תאמר אסורה בת יתרו מי התיר לך וכו', כי אצלו היה חשוך אור הצדיק לגמרי, והיה מליצני הדור שהיו פגומים מאד בתאוות ניאוף רחמנא ליצלן, ובאו אצלו בני שבט שמעון שנכשלו בעוון פעור ובבנות מואב, ורצו לינצל מבית דינו של משה, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (שם בגמרא), הלך שבטו של שמעון אצל זמרי בן סלוא, אמרו לו: הן דנין דיני נפשות, ואתה יושב ושותק? ובהרו בזמרי שהוא בעצמו היה פגום מאד, כי לא יתכן שאדם יעשה ליצנות מצדיקי הדור, אם לא שיהיה פגום מאד בתאוות ניאוף רחמנא ליצלן, ולכן כתיב אצל עונשם (במדבר כ"ה) קח אל כל ראשי העם והוקע אותם לה' נגד השמש וישוב חרון את ה' מישראל, נגד השמש דייקא, כי אור הצדיק נדמה לאור השמש כנ"ל, והם פגמו בזה מאד על ידי שהתחצפו נגד משה רבינו עליו השלום, ולכן נענשו בזה, וראה פנחס שכל זמן שזמרי קיים יועיל בליצנותו לבטל את דברי משה רבינו חס ושלום, כי הוא בחינת היד הקמנה שמכסה על אור הצדיק שלא יתגלה בעולם, ולכן ויקח רומח בידו וגו', וגילה ופירסם לכולם את עוצם גריעות מעשיו של זמרי, ואיך שהוא פגום מאד בתאוה זו, ואיך שזה גורם לו לעשות ליצנות מצדיקי הדור, ופינחס היה ראוי לזה ביותר, כי פנחס זה אליהו (זוהר תשא ק"צ.), והוא יכין את העולם לקראת ביאת משיח צדקינו על ידי התגלות אור הצדיק בעולם, ולכן הבין פנחס שהוא מוכרח לקנאות קנאת ה' צבאות, כדי שיתגלה אורו של משה רבינו בעולם, שהוא הגואל הראשון והוא

הגואל האחרון, בבחינת (קהלת א') מ'ה ש'היה ה'וא שיהיה ראשי תיבות מש"ה (תיקונים
תיקון ס"ט), וזהו (במדבר כ"ה) פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי מעל בני
ישראל וגו', השיב את חמתי הוא ענין של סבלנות ואריכת אפים, שיכנים משיח
צדיקינו בעולם, בבחינת (ישעיה מ"ח) למען שמי אאריך אפי ותהלתי אחטום לך,
שמשיח יכנים ענין התפילה בעולם שתלוי באריכת אפים (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ב'), כי
האדם צריך סבלנות עצומה לעסוק בתפילה, כי לא בפעם אחת רואים את הישועה
תמיד, רק צריכין אריכת אפים, להתפלל ולחזור ולהתפלל, עד שמן השמים ירחמו,
ולכן אמור הנני נותן לו את בריתי שלום, כי על ידי שיכנים אריכת אפים בעולם,
ויקנה כל אחד מדת הסבלנות, על ידי זה יהיה השלום הנפלא בעולם, שכל אחד
יסבול את השני ויזהר בכבודו, ולא יעשה ליצנות מאף אחד, כי זהו עיקר מדת
השלום, שכל אחד יכבד את חבירו ויסבול אותו כפי ענינו, וביחד יחפשו ויבקשו
את כבוד הצדיקים, ולגלות ולפרסם את לימודם הטוב בעולם, ולכן באמת מובא
בכתבי האריז"ל שאלו הכ"ד אלף שנפלו בעוון פעור, אחר כך נתגלגלו בכ"ד אלף
תלמידי רבי עקיבא, והיו צריכין להתתקן שם, אבל גם אז לא נזהרו בכבוד חבירם,
ומתו כולם בפרק אחד בין פסח לעצרת, כי עיקר תיקון הגאולה תלוי רק באחדות
נשמות ישראל, על ידי שמתאחדים ביחד וכל אחד מכבד את חבירו כפי מה שהוא,
על ידי זה כולם זוכים לקבל מן הצדיק, ולראות את אורו הגדול שמאיר כשמש
בצהרים, והשם יתברך יזכינו להתקרב אל צדיקים אמיתיים, ולקבל בתוכינו
הארתם העצומה, עדי נזכה לשוב בתשובה שלימה לפניו יתברך ולראות בגאולתן
של ישראל במהרה בימינו אמן ואמן.

